

УДК 336.748.12:338.23:336.74

ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ФІНАНСОВОГО ТА МОНЕТАРНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРИ ОПТИМІЗАЦІЇ ПАРАМЕТРІВ ІНФЛЯЦІЇ

Юрій Богданович ГАНУСИК

аспірант кафедри банківської справи Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана
E-mail: ganusyk@ukr.net

Анотація. Надано авторські дефініції понять оптимального рівня інфляції та фінансово-монетарного регулювання інфляції. Конкретизовано функції органів фінансового і монетарного регулювання у процесі оптимізації параметрів інфляції та встановлено проблему неузгодженості їх дій під час розробки та реалізації антиінфляційних заходів. Запропоновано шляхи взаємодії державних регуляторних органів у процесі управління рівнем інфляції в Україні.

Аннотация. Предоставлены авторские дефиниции понятий оптимального уровня инфляции и финансово-монетарного регулирования инфляции. Конкретизированы функции органов финансового и монетарного регулирования в процессе оптимизации параметров инфляции и установлена проблема несогласованности их действий при разработке и реализации антиинфляционных мер. Предложены пути взаимодействия государственных регуляторных органов в процессе управления уровнем инфляции в Украине.

Ключові слова: інфляція, рівень інфляції, фінансове регулювання, монетарне регулювання, Міністерство фінансів, Національний банк України, Уряд, Антимонопольний комітет, Державна фіскальна служба України.

Ключевые слова: инфляция, уровень инфляции, финансовое регулирование, монетарное регулирование, Министерство финансов, Национальный банк Украины, Правительство, Антимонопольный комитет, Государственная фискальная служба Украины.

Постановка проблеми. Незважаючи на тенденцію до зниження показників інфляції в світі, в умовах фінансово-економічної кризи в Україні, під впливом традиційних і нетривіальних факторів, зберігається її значний рівень. Негативні економічні та соціальні наслідки інфляції визначають необхідність постійного регулювання її стану з метою досягнення оптимальних для сучасної економічної системи параметрів цього явища. Регулювання інфляції є необхідним для відносної стабілізації цін, згладжування їх нерівномірного зростання за товарними групами, вирівнювання норм прибутку і рівнів оплати праці по галузях, зниження майнової нерівності, стримування нерационального перерозподілу капіталів і кваліфікованих кадрів між секторами господарства. Важливим аргументом на користь регулювання інфляції виступає необхідність нарощування соціального потенціалу вітчизняної економіки, підвищення якості людського капіталу і подолання розриву між багатими і бідними верствами населення. Оптимізація параметрів інфляції спри-

яє нормалізації структури внутрішнього попиту, перетворюючи його в фактор розвитку вітчизняних підприємств замість панічного придбання нерухомості, іноземної валюти, землі, предметів розкоші. Потреба у регулюванні інфляції зумовлена викликами глобалізації, які вимагають підвищення міжнародної конкурентоспроможності України.

Таким чином, на разі актуальності набувають дослідження, тематикою яких обрано проблеми досягнення оптимальних значень параметрів інфляції через механізми державного регулювання та контролю, що традиційно будуються на інструментах фінансової та монетарної політики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналізуючи стан вітчизняної економіки у першому півріччі 2015 року можна прийти до висновку, що здійснення антиінфляційного контролю на державному рівні на разі не дає належного позитивного ефекту, і динаміка інфляційних коливань тяжіє до досягнення усе нових екстремумів. Тому постає необхідність у встановленні причин

неефективності фінансового і монетарного регулювання інфляційних процесів в Україні.

Не викликає сумнівів факт, що певний рівень інфляції, характерний для тої чи іншої економічної системи у певний період її становлення, розвитку або функціонування, не лише не матиме для її параметрів негативних наслідків, а і навпаки, може стати стимулюючим фактором для значень окремих економічних показників. Таким чином, в основі сучасної ефективної державної політики регулювання інфляції повинні бути покладені оптимальні значення її рівня, досягнення яких дозволить активізувати виробництво товарів, стимулювати розвиток фінансових ринків, стабілізувати стан банківської системи, тощо, і у той самий час не спричинить знецінення національної грошової одиниці. Водночас, проблемним аспектом залишається механізм визначення такого оптимального рівня інфляції, адже на разі відсутнє навіть конкретне тлумачення цього поняття у вітчизняній економічній думці.

Регулювання інфляції на основі досягнення взаємодії органів фінансового і монетарного регулювання дозволить знизити інфляційні очікування, які стимулюють завчасне підвищення цін учасниками ринку, більш реально оцінювати економічні індикатори, подолати викривлення сигналів, що надходять на ринок, і стабілізувати економічну поведінку його учасників і населення. При відносній стабільності цін знизиться вплив інфляційного чинника на прийняття рішень про угоди та інвестиції, покращиться стан економіки країни та стабілізуються тренди ринків фінансових послуг. Таким чином, важливою науковою та практичною проблемою на разі є пошук шляхів забезпечення взаємодії органів фінансового і монетарного регулювання щодо оптимізації параметрів інфляції.

Метою статті є дослідження особливостей механізму взаємодії органів фінансового та монетарного регулювання щодо оптимізації параметрів інфляції.

Обґрунтування отриманих наукових результатів. Стрімке зростання темпів інфляції, що спостерігається нині в Україні, чинить катастрофічний вплив на ряд важливих соціально-економічних показників, зокрема, на рівень реальних доходів населення, ціни на товари, продукти та послуги, ставки по кредитах та депозитам, стан завантаження виробничих потужностей, курси валют, рівень безробіття, оцінку інвестиційного клімату, тощо. Наслідками цього є зубожіння громадян, дестабілізація фондового, валютного,

страхового та решти фінансових ринків, міграція працездатного населення за кордон, стагнація виробництва, скорочення обсягів торгівлі, у тому числі і імпорту з експортом, зменшення обсягів інвестицій, погіршення стану економічної безпеки держави. Така ситуація загрожує появою конфліктів на соціальному підґрунті, які, підсилені воєнними діями на Сході країни, можуть призвести до загострення ситуації і у решті регіонів держави. Тому першочерговим завданням державних органів влади повинна стати негайна розробка заходів, що дозволять швидко знизити рівень інфляції у короткостроковій перспективі.

Питання забезпечення контролю показників інфляції та регулювання її рівня знайшло відображення у роботах знаних сучасних дослідників. Зокрема, проблема фінансово-монетарного регулювання економічних процесів, у тому числі і явища інфляції, ґрунтовно вивчалась у монографії колективу авторів, до якого увійшли А. І. Даниленко, Я. В. Белінська, С. А. Буковинський, М. М. Загуменнов, О.М. Кошик [1]. Досить цікавими є підходи до здійснення державного фінансово-монетарного регулювання, які демонструє у своїх працях Є.В. Алімпієв [2-4]. Дослідженням регулювання саме інфляційних процесів на державному рівні приділяли увагу такі вчені, як В. М. Варгас [5], В. П. Гавриш, Г. І. Гавриш, Т. П. Драганова [6], О.В. Половцев [7], В. В. Селіверстов [8]. У контексті даного дослідження важливо відмітити, що спробу встановити безпечний (а отже, потенційно оптимальний) рівень інфляції було виявлено у роботі Д. В. Харченко [9]. Однак, комплексного дослідження, яке б дозволило отримати конкретні пропозиції щодо забезпечення взаємодії органів фінансового і монетарного регулювання щодо оптимізації параметрів інфляції на разі знайдено не було.

Аналіз праць згаданих вище науковців дозволив прийти до висновку, що управління рівнем інфляції в Україні відбувається шляхом монетарного та фінансового регулювання. Державне регулювання монетарних процесів – це комплексне поняття, яке включає законодавчо і інституційно закріплений порядок систематичного впливу грошової влади на грошовий і кредитний ринок за допомогою встановлення проміжних і кінцевих цілей їх розвитку, використання інструментів і методів грошово-кредитного регулювання для досягнення цих цілей, а також трансмісійний механізм грошово-кредитної політики, що забезпечує позитивний вплив грошово-кредитної політики на економічне зростання [10]. Фінан-

сове регулювання в широкому розумінні включає в себе бюджетно-податкову і кредитно-грошову політику. Об'єктом його застосування є бюджет, державний борг, податкова і банківська системи, ринок, кредитні відносини [11, С.47]. Вважаємо, що під державним фінансовим регулюванням варто розуміти процес цілеспрямованого і послідовного застосування державою форм і методів фінансового впливу на суб'єктів господарювання для здійснення впливу на макроекономічну рівновагу і поступальний розвиток економіки на кожному конкретному етапі її функціонування. Тобто фінансове регулювання являє собою організовану державою діяльність з використання всіх аспектів фінансових відносин з метою коригування параметрів відтворення. Його суб'єктами виступають державні структури, об'єктами – доходи і витрати учасників суспільного відтворення. Мета фінансового регулювання – встановлення пропорцій розподілу та накопичення, що забезпечують задоволення потреб на мікро і макро рівні [12]. Таким чином, державне регулювання інфляційних процесів в Україні не є окремо визначеним напрямом, а реалізується у складі загальної економічної політики. Основними складовими економічної політики держави є фіскальна та монетарна політика. Реалізація фіскальної політики через відповідні інструменти покладена на Кабінет Міністрів України. У свою чергу, монетарна політика є прерогативою Національного банку України. Відповідно до цього, кожна із зазначених інституцій, використовуючи належний їм інструментарій, формує економічну політику у сферах їх впливу [5] та здійснює регулювання параметрів інфляції.

Можливості впливу фінансово-монетарного регулювання на макроекономічну рівновагу – випуск, зайнятість, рівень цін – через канал цін активів забезпечується завдяки здатності держави контролювати окремі види активів, параметри яких (кількість, ціна, доходність) можуть змінюватися монетарною владою безпосередньо. До таких активів належать, насамперед, гроші [2, с.17]. Саме тому інструментарію фінансово-монетарного регулювання у сфері управління інфляцією повинно надаватися пріоритетне значення.

Особливої ваги фінансово-монетарне регулювання інфляції набуває в умовах фінансово-економічної кризи, що і спостерігається нині в Україні. Завдяки ефективним регулюючим заходам економіка та суспільство швидше долають етап післякризової стагнації, повертаються до докризових показників економічного зростання

та виходять на довгострокову траєкторію стабілізації та економічного розвитку [13, С.97].

До органів фінансово-монетарної влади, дії яких чинять найбільший вплив на рівень інфляції у державі, належить уряд України, у тому числі і Міністерство фінансів та Національний банк України. Останніми роками їх зусилля були спрямовані на забезпечення взаємодії фінансових та монетарних трансмісійних механізмів у досягненні спільних цілей макроекономічного регулювання [14]. Проте, не варто забувати і про такі державні органи, як Антимонопольний комітет та Державна фіскальна служба України, оскільки вони також беруть участь у розробці і реалізації заходів щодо управління інфляцією. Лише за умови координації дій усіх названих органів, на нашу думку, можливим буде досягнення оптимального рівня інфляції в Україні. В іншому випадку ми знову спостерігатимемо неузгодженість державної антиінфляційної політики, що матиме вияв у посиленні інфляційних коливань та пришвидшенні темпів їх збільшення.

Конкретизуємо функції органів фінансового і монетарного регулювання інфляції. Так, Міністерство фінансів (Мінфін) впливає на попит і пропозицію грошей, тобто може зменшувати їх кількість у період інфляції, таким чином стримуючи її. Загалом, відповідно до законодавства, Мінфін України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної фінансової, бюджетної, а також податкової і митної політики (крім адміністрування податків, зборів, митних платежів та реалізації податкової і митної політики), політики у сфері державного фінансового контролю, казначейського обслуговування бюджетних коштів, бухгалтерського обліку, випуску і проведення лотерей, організації та контролю за виготовленням цінних паперів, документів суворої звітності, видобутку, виробництва, використання та зберігання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, їх обігу та обліку, у сфері запобігання і протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму. Для компенсації інфляційного впливу на обсяг надходжень до бюджету, Мінфін вносить у встановленому порядку пропозиції щодо щорічного перегляду ставок податків і зборів, установлених у фіксованому значенні [15].

Національний банк України (НБУ) – це орган, який безпосередньо є відповідальним і частково визначає своєю політикою рівень цін, зменшен-

ня чи збільшення яких є основною причиною інфляційних коливань. Виконуючи свою головну функцію, Національний банк у ході реалізації грошово-кредитної політики, основну увагу приділяє питанням утримання інфляції на відносно низькому рівні [16, С.47]. Традиційний ліберальний підхід до інфляції полягає в тому, що вона породжується надлишком грошової маси. Таке припущення автоматично зумовлює відповідальність Національного банку України за зростання цін. НБУ традиційно стежить за інфляцією, проводить грошово-кредитну політику, орієнтуючись на цільові показники інфляції. НБУ – це орган, який безпосередньо вирішує завдання зниження інфляції, що проводить самостійну політику, яка часто не узгоджується з вітчизняними міністерствами, що не дозволяє розробити єдиний скоординований, комплексний механізм регулювання інфляції в Україні.

Монетарна політика і діяльність НБУ у 2014-му – на початку 2015 року були піддані різкій критиці з боку представників бізнесу, парламентарів та академічних кіл. Особливо наголошувалося негативний вплив на стан вітчизняної економіки високих процентних ставок, які НБУ вважає ефективним методом боротьби з інфляцією, і недостатня увага керівництва до проблем економічного розвитку та зайнятості населення. Нині НБУ виправдовує збереження жорсткої грошово-кредитної політики і досить високої ставки рефінансування, зниження якої вважається недоцільним в умовах низьких темпів економічного зростання, саме необхідністю регулювання інфляції. Монетарне регулювання інфляції НБУ виражається у використанні таких інструментів:

- процентна політика – реалізується через збільшення або зменшення процентної ставки; цим інструментом регулюється вартість кредитів на фінансовому ринку, від якої напряму залежить обсяг грошових коштів у обороті, що генерує інфляційні коливання;

- політика обов'язкових резервів – використовується у відповідності до необхідності підтримки обсягу грошової маси в заданих розмірах та регулювання ліквідності комерційних банків. НБУ активно застосовує встановлення норм обов'язкових резервів на зобов'язання банків. Розміри цих норм залежать від видів зобов'язань комерційних банків. Чим вищі норми встановлює НБУ, тим менше вільних коштів лишається у банків для кредитування, і обсяги грошової маси в економіці, а отже, і рівень інфляції, скорочується;

- політика відкритого ринку, яка полягає у зміні обсягів купівлі і продажу цінних паперів (зобов'язань держави) Національним банком України. Для зменшення грошової маси в обігу, стримування зростання платіжного попиту, зниження інфляції – НБУ продає державні папери, – для збільшення грошової маси в обігу він викуповує їх у юридичних і фізичних осіб;

- встановлення обмежень на видачу банками всіх видів кредитів – застосовується для зменшення обсягів грошової маси в обігу;

- політика рефінансування НБУ, яка спрямована на обмеження грошової маси в обігу за допомогою раціонального використання централізованих кредитних ресурсів.

У 2015 році Національний банк України має на меті втілювати у життя наступні антиінфляційні заходи:

- 1) введення більш жорсткої грошово-кредитної політики;

- 2) поступове скасування існуючих адміністративних обмежень на валютному ринку;

- 3) створення передумов для введення інфляційного таргетування [17].

Перехід на реальне таргетування інфляції відбувається поступово. При цьому важливою знову ж таки є взаємодія з урядом, тому що інфляційне зростання індексу споживчих цін багато у чому залежить, з одного боку, від діяльності Міністерства фінансів в області бюджетування, з іншого – від роботи Міністерства економічного розвитку і торгівлі України у напрямку контролю за тарифами природних монополій. Важливу роль у цьому процесі відіграє і Антимонопольний комітет України.

Антимонопольний комітет України – це орган реагування: він покликаний забезпечувати контроль над дотриманням антимонопольного законодавства, над діями суб'єктів оптового і роздрібних ринків в частині маніпулювання цінами і над дотриманням порядку ціноутворення на продукцію. Таким чином, Антимонопольний комітет також опосередковано бере участь в регулюванні рівня інфляції.

Важливим аспектом у забезпеченні взаємодії органів фінансового і монетарного регулювання щодо оптимізації параметрів інфляції є розробка єдиної податкової політики. Домінуючу роль у цьому процесі відіграє Державна фіскальна служба, до переліку завдань якої належать реалізація державної податкової політики та політики у сфері державної митної справи, державної політики у сфері боротьби з правопорушеннями під

час застосування податкового, митного законодавства, здійснення в межах повноважень, передбачених законом, контролю за надходженням до бюджетів та державних цільових фондів податків і зборів, митних та інших платежів. Під час виконання перерахованих та інших завдань, Державна фіскальна служба повинна тісно взаємодіяти з Міністерством фінансів та іншими міністерствами, зокрема у процесі внесення на розгляд Міністра фінансів пропозицій щодо забезпечення формування державної податкової політики, розробки пропозиції щодо вдосконалення законодавчих актів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, нормативно-правових актів міністерств, підготовки пропозиції щодо прогнозу доходів бюджетів з урахуванням прогнозу макроекономічних показників і тенденцій розвитку світової економіки та подання Мінфіну на основі макроекономічних показників та тенденцій розвитку світової економіки пропозицій щодо визначення прогнозних (індикативних) показників доходів державного бюджету для складення проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік [18]. Останні два завдання, покладені на Державну фіскальну службу, мають важливе значення для контролю за рівнем інфляції, оскільки дозволяють з одного боку спрогнозувати її рівень, а з іншого – закласти у бюджет такі значення ряду економічних параметрів, які б враховували очікуваний рівень інфляції, а тому у перспективі це дозволило б уникнути процедури коригування бюджету.

Для зниження інфляційних очікувань у сучасних умовах потрібним є вдосконалення методу вимірювання інфляції, уніфікація способу підрахунку її темпу задля уникнення різних підходів у цьому процесі (наприклад, Мінфіну та Міністерства економічного розвитку і торгівлі України), дотримання щорічних цільових орієнтирів зростання споживчих цін, відмова від свідомо нереальних оптимістичних прогнозів їх зниження. Таким чином, взаємодія органів фінансового і монетарного регулювання щодо оптимізації па-

раметрів інфляції повинна відбуватись і у інформаційній та методологічній площинах.

З метою зниження інфляції та досягнення її оптимальних параметрів необхідно подальше вдосконалення основних напрямів єдиної державної грошово-кредитної політики. З урахуванням світового досвіду, найкращою практикою є поступовий перехід до гнучкого таргетування інфляції з використанням протягом певного періоду режиму регульованого «плавання» валютного курсу гривні. При цьому повинен дотримуватись пріоритет мети щодо зниження інфляції в порівнянні з орієнтиром щодо дотримання певного рівня курсу гривні. У той же час не потрібно допускати стрімкого неконтрольованого падіння курсу національної одиниці, оскільки така практика уже довела свою неефективність.

Таким чином, необхідним є комплексне регулювання інфляції замість розрізнених заходів у відповідності з теорією інфляції як багатофакторного процесу та принципами системного підходу.

Враховуючи низький рівень довіри до більшості інституцій, що реалізують державну фінансову та монетарну політику, В.В. Варгас вважає за доцільне створити комітет антиінфляційного регулювання із представників різних органів державної влади. Кабінет міністрів України та Національний банк України повинні стати основними його учасниками, Антимонопольному комітету України відводиться другорядна роль, а інформаційне забезпечення діяльності нової структури має покладатись на Державну службу статистики [5]. Водночас, на створення такого органу знадобляться додаткові ресурси, а його завдання неодмінно частково дублюватимуть функції установ, представники яких увійдуть до його складу. Тому пропонуємо поки що не вдаватись до формування нових регуляторів у вітчизняній економіці, а скоординувати зусилля органів фінансового і монетарного регулювання щодо оптимізації параметрів інфляції за такими напрямками (рис. 1).

Рис. 1. Напрямки забезпечення взаємодії органів фінансового і монетарного регулювання щодо оптимізації параметрів інфляції[5, 14-16]

У сучасних умовах при здійсненні монетарного та фінансового регулювання необхідно ставити не тільки внутрішні традиційні цілі, такі як контроль за інфляцією, а й враховувати зовнішні фактори соціально-економічного розвитку. Найважливішим із них є глобалізація світової економіки, вплив якої на фінансову систему окремих країн посилюється й ускладнюється. Без скоординованих дій усіх без винятку органів державного регулювання, у тому числі і у фінансовій та монетарній сферах, нашій державі не вдасться інтегруватись у світову економічну систему у якості її сильного елемента, та країни, з позицією якої варто рахуватись.

Висновки. Проведене дослідження забезпечення взаємодії органів фінансового і монетарного регулювання щодо оптимізації параметрів інфляції дало змогу зробити наступні важливі висновки.

1. Регулювання рівня інфляції є важливим науково-практичним завданням, реалізація якого на прикладному рівні покладена на ряд держав-

них органів. Управління інфляцією в Україні здійснюється переважно у рамках фінансово-монетарної політики, яку розробляють та реалізують Уряд України у складі одразу кількох міністерств, Національний банк України, Державна фіскальна служба, Антимонопольний комітет. Під фінансово-монетарним регулюванням інфляції пропонуємо розуміти комплекс заходів, які мають фінансову природу та ініційовані державними органами влади, і здійснюються системно та послідовно в рамках фінансово-монетарної політики країни шляхом використання фінансового інструментарію та методів і прийомів контролю і управління з метою досягнення оптимальних параметрів інфляції.

2. Інфляція не є суто негативним явищем у економіці. Її помірний рівень може слугувати каталізатором збільшення ряду важливих економічних показників. Оптимальні параметри інфляції виявляються у такому показнику, що виражається поняттям оптимального рівня інфляції, визначення якого на разі у фахових

джерелах знайдено не було. Тому пропонується авторське визначення цього поняття. Під оптимальним рівнем інфляції вважаємо за доцільне називати такий показник зміни рівня цін за певний період часу, за якого зберігається стабільний поступальний розвиток економіки та гарантуються перспективи діяльності суб'єктів господарювання і повне задоволення споживчих потреб населення країни.

3. У ситуації, коли одразу кілька структур несуть відповідальність за розробку антиінфляційних механізмів, існує загроза їх недієздатності та низької ефективності, викликана неузгодженістю дій державних органів влади. Тому постає необхідність у забезпеченні взаємодії органів фінансового і монетарного регулювання щодо оптимізації параметрів інфляції. Пропонується

кілька напрямків такої взаємодії, зокрема тісна співпраця Міністерства фінансів, Міністерства економічного розвитку і торгівлі, Національного банку України, Державної фіскальної служби, Антимонопольного комітету та Державної служби статистики під час регулювання обсягу грошової маси в обігу, інформаційного забезпечення прийняття рішень щодо регулювання інфляції, контролю за рівнем цін, виконання напрямів податкової політики. Лише на основі багатосторонніх консультацій, перемовин та поступок, будуть можливими розробка антиінфляційної політики, формування антиінфляційної стратегії, реалізація антиінфляційної політики та контроль ефективності і її корегування з метою досягнення в економіці України оптимальних параметрів інфляції.

Список використаних джерел

1. Даниленко А. І. Фінансово-монетарні важелі регулювання економіки: монографія / А. І. Даниленко, Я. В. Белінська, С. А. Буковинський, М. М. Загуменнов, О. М. Кошик [за ред. А. І. Даниленко]. — К.: Об'єднаний ін-т економіки НАН України, 2005. — 108 с.

2. Алімпієв Є. В. Фінансово-монетарне регулювання економіки через канал цін фінансових активів / Є. В. Алімпієв // Економічний часопис-XXI. — 2013. — № 1-2(1). — С. 16-19.

3. Алімпієв Є. В. Податковий канал фінансово-монетарної трансмісії в економіці України / Є. В. Алімпієв // Економічний часопис-XXI. — 2013. — № 5-6(2). — С. 24-26.

4. Алімпієв Є. В. Моделювання фінансово-монетарної трансмісії в економіці України / Є. В. Алімпієв // Економіка і прогнозування. — 2010. — № 4. — С. 126-140.

5. Варгас В. М. Державна політика щодо регулювання інфляції у трансформаційній економіці України [Електронний ресурс] / В. М. Варгас // Демократичне врядування. — 2011. — Вип. 8. — Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/DeVr_2011_8_20.pdf.

6. Гавриш В. П. Інфляційні процеси в Україні та проблема їх макроекономічного врегулювання / В. П. Гавриш, Г. І. Гавриш, Т. П. Драганова // Університетські наукові записки. — 2006. — № 1. — С. 299-306.

7. Половцев О. В. Оптимальне управління процесом інфляції на державному рівні

/ О. В. Половцев // Публічне управління: теорія та практика. — 2013. — Вип. 3. — С. 137-147.

8. Селіверстов В. В. Аналіз впливу окремих інструментів монетарної політики на темпи інфляції в Україні / В. В. Селіверстов // Фінанси України. — 2012. — № 4. — С. 41-49.

9. Харченко Д. В. Інфляція в Україні та її безпечний рівень / Д. В. Харченко // Управління розвитком. — 2014. — № 12. — С. 12-14.

10. Абрамова М. А. Развитие государственного регулирования монетарных процессов в российской экономике [Электронный ресурс]. — Режим доступа: http://www.rusnauka.com/4_SND_2012/Economics/15_100502.doc.htm.

11. Девятловский Д. Н. Государственное финансовое регулирование / Д. Н. Девятловский // Современные науки и технологии. — 2012. — № 7. — С. 47-48.

12. Финансовое регулирование экономики [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://cu-4.narod.ru/index.files/Management/Finreg.htm>.

13. Алімпієв Є. В. Інституційна довіра як чинник ефективності фінансово-монетарної трансмісії в післякризовій економіці / Є. В. Алімпієв // Галицький економічний вісник. — 2012. — № 4(37). — С. 96-103.

14. Алімпієв Є. В. Нормативно-правове забезпечення фінансово-монетарної взаємодії у регулюванні економіки [Електронний ресурс] / Є. В. Алімпієв // Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка». — 2014. — № 3. —

Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2871>.

15. Про Положення про Міністерство фінансів України: Указ Президента України від 08.04.2011 № 446/2011 [Електронний ресурс]. — Режим доступу :<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/446/2011>.

16. Каленська В.В. Роль НБУ у системі антиінфляційного регулювання / В. В. Каленська // Вісник Київського національного університету ім.Т. Шевченка: сер.:Економіка. – 06/2009. — Вип.112. — С. 46–48.

17. Гонтарева «разложила по полочкам», насколько все плохо в экономике, что будет с ВВП и гривной [Електронний ресурс]. — Режим доступу:<http://ru.tsn.ua/groshi/gontareva-razlozhila-po-polochkam-naskolko-vse-ploho-v-ekonomike-hto-budet-s-vvp-i-grivnoy-411563.html>.

18. Основні завдання і функції Державної фіскальної служби України [Електронний ресурс] / Матеріали офіційного сайту Державної фіскальної служби України.— Режим доступу : <http://sfs.gov.ua/pro-sfs-ukraini/zavdannya--funktsii/>.